

JOHN
GREEN

tegul
sninga

MAUREEN
JOHNSON

LAUREN
MYRACLE

trīs
meilēs
istorijas

john green

*Pa laikymo šokėjos
ir fantastiškas
Kalėdų stebuklas*

*Skiriu Hene Cooper,
kuri padējo rasti keliq per ne vienq pūgq*

Pirmas skyrius

Džei Pi, Grafė ir aš jau buvom keturias valandas įpusėję savo Džeimso Bondo maratoną, kai šeštą sykį per penkias valandas paskambino mano motina. Nė nežvilgtelėjau į ekranėlį. Žinojau, kad čia mama. Grafė užvertė akis ir sustabdė filmą.

– Ar ji mano, kad tu kur nors *susiruošei*? Kai tokia pūga?

Gūžtelėjau pečiais ir pakėliau ragelį.

– Nieko neišeina, – pasakė mama. Fone kažkas garsiu monotonišku balsu aiškino, kaip svarbu užtikrinti tėvynės saugumą.

– Gaila, mama. Labai nesmagu.

– Tikra kvailystė! – sušuko ji. – Negalim išskristi *niekur*, ką jau sakyti apie namus.

Jie jau tris dienas buvo įstrigę Bostone, dalyvavo gydytojų konferencijoje. Ji visai nusiminė dėl to, kad Kalėdas reikės sutikti Bostone. Lyg tas miestas būtų karo zonoje. Jei atvirai, aš net susierzinau. Kažkuri mano dalis visada mėgo blogą orą ir jo keliamą sumaištį bei nepatogumus. Ir kuo baisiau, tuo geriau.

– Jo, šūdas, – pasakiau.

– Iki ryto turėtų aprimti, bet visur tiek pripustyta. Jie net negarantuoja, kad būsim namie *rytoj*. Tavo tėtis bando išsinuomoti mašiną, bet eilės ilgos. Tačiau šitaip *vis tiek* parvyktumėm tik aštuntą ar devintą ryte, net jei važiuotumėm visą naktį! Kaip galim per Kalėdas būti atskirai?!

– Nueisiu pas Grafę. Jos tėvai jau pakvietė mane. Ten ir išvyniosiu dovanas, pasiskūsiu jiems, kaip tėvai neskiria man dėmesio, o tada Grafė galbūt perleis dalį dovanų, nes jai taip gaila, kad nuosava mama manęs nemyli, – pasižiūrėjau į Grafę, o ji man šyptelėjo.

– Tobinai, – priekaištingai tarė mama. Ji nebuvo labai sąmojingas žmogus. Nors tai tiko prie jos profesijos – juk nenorėtum, kad chirurgas onkologas ateitų į apžiūros kambarį ir pradėtų skaldyti anekdotus: „Vyras ateina į barą. Barmenas klausia: „Ką gersi?“ Vyras sako: „O ko turi?“ Barmenas atsako: „Nežinau, ko turiu aš, bet galiu pasakyti, ką turi tu – ketvirtos stadijos melanomą.“

– Aš tik sakau, kad nieko man neatsitiks. Judu grįšit į viešbutį?

– Tikriausiai, nebent tavo tėvui pavyktų išsinuomoti mašiną. Jis taip stengiasi dėl manęs.

– Aha, – pritariau. Žvilgtelėjau į Džei Pi, ir jis lūpomis ištarė: „Padėk. Ragelį. Dabar. Pat.“ Aš ir pats labai norėjau grįžti ant sofos į savo vietą tarp Džei Pi ir Grafės ir toliau žiūrėti, kaip naujasis Džeimsas Bondas įspūdingais būdais žudo žmones.

– Ar pas jus viskas gerai? – paklausė mama. Viešpatie.

– Jo, jo. Taip, sninga. Bet su manim Grafė ir Džei Pi. O jie manęs nepaliks, nes mirtinai sušaltų, jei mėgintų pėsti grįžti namo. Sėdim ir žiūrim Bondą. Elektra tebėra ir taip toliau.

– Jei tik kas atsitiktų, skambink. *Būtinai*.

– Aha, aišku, – atsakiau.

– Gerai, – tarė ji. – Gerai. Dieve mano, Tobinai, atsiprašau, kad taip atsitiko. Myliu tave. Ir atsiprašau.

– Nieko čia baisaus, – raminau ją, nes tikrai nebuvo nieko baisaus. Štai aš vienas, neprižiūrimas suaugusiųjų, dideliame name su savo geriausiais draugais sėdžiu ant sofos. Neturiu nieko prieš savo tėvus, jie yra geri žmonės ir taip toliau, bet dėl manęs gali pasilikti Bostone nors iki Naujųjų metų, visai nenuliūščiau.

– Paskambinsiu tau iš viešbučio, – tarė mama.

Džei Pi, matyt, išgirdo paskutinius jos žodžius, nes man atsiveikinant sumurmėjo:

– Neabejoju, kad taip ir padarysi.

– Ko gero, ji turi kokį perdėto prieraišumo sindromą, – tarė Džei Pi, kai padėjau ragelį.

– Vis dėlto Kalėdos, – pasiteisinau.

– Kodėl per Kalėdas neateini *pas mane* į namus? – paklausė Džei Pi.

– Pas tave šūdinai maitina, – paaiškinau. Apėjau sofą ir atsisdau į savo vietą per vidurį.

– Rasistas! – sušuko Džei Pi.

– Joks čia rasizmas! – atkirtau.

– Ką tik pasakei, kad korėjietiškas maistas šūdinas, – nenusi-leido jis.

– Ne, jis taip nesakė, – įsikišo Grafė, pakėlusį pultelį ir pasiruošusi vėl paleisti filmą. – Jis pasakė, kad *tavo mamos* korėjietiškas maistas šūdinas.

– Būtent. Valgis pas Keuną man visai patinka.

– Tu tikras šiknakepuris, – pasakė Džei Pi, kaip visuomet sakydavo, kai nebeturėdavo ko atrėžti. Kaip atkirtis likus be atkirčio šitas buvo visai neprastas. Grafė paleido filmą, o Džei Pi pridūrė: – Reikėtų pasikviesti Keuną.

Grafė vėl sustabdė filmą ir pasilenkė per mane, kad galėtų kreiptis tiesiai į Džei Pi.

– Džei Pi, – prabilo ji.

– Aha?

– Gal būtum toks malonus ir nutiltum, kad aš galėčiau toliau mėgautis pasakiško grožio Danielio Kreigo kūnu?

– Šneki kaip koks gėjus, – pasakė Džei Pi.

– Aš *mergaitė*, – atkirto Grafė. – Ir nieko keisto, kad mane traukia vyrai. Va, jei sakyčiau, kad tavo kūnas žavingas, čia jau būtų homoseksualu, nes tu skystas kaip mergiūkštė.

– Čia tai gavo! – nusišaipiau.

Grafė pakėlė akis į mane ir tarė:

– Kita vertus, Džei Pi tikras vyriškumo įsikūnijimas, palyginti su tavim.

Į tai nebesumojau, ką atsakyti.

– Keunas dirba, – paaiškinau. – Per Kūčias jam moka dvigubai.

– Ak, taip, – tarė Džei Pi. – Buvau pamiršęs, kad „Vaflinės“ durys visai kaip Lindsės Lohan tarpukojis – visuomet atviros.

Aš nusijuokiau, Grafė tik krūptelėjo ir vėl paleido filmą. Iš vandens išbrido Danielis Kreigas su europietiškom aptemptom trumpikėm, kurios atstojo maudymosi kelnaites. Grafė palaimingai atsiduso, o Džei Pi sužiaukčiojo. Po kelių minučių išgirdau šalimais tylų caksėjimą. Tai buvo Džei Pi. Siūlu krapštėsi dantis. Jis kaip apsėstas su tuo savo siūlu.

– Kaip šlykštu, – pasakiau. Grafė sustabdė filmą ir susiraukusi sušnairavo į mane. Bet pykčio tame žvilgsnyje beveik nebuvo, ji suraukė savo apvalią nosytę ir papūtė lūpas. Bet iš akių aš visad matydavau, ar ji ant manęs pyksta, o šįkart jos akys šypsojosi.

– Ką? – nustebęs paklausė Džei Pi su tarpdanty kabančiu siūlu.

– Krapštaiis dantis prie žmonių. Tai... Būk žmogus, baik.

Jis nenorom padėjo siūlą į šalį, bet vis tiek būtinai turėjo tarti paskutinį žodį:

– Dantų gydytojas sako, kad dar nėra matęs tokių sveikų dantenų. *Niekada.*

Aš tik pabaltakiavau. Grafė nusibraukė už ausies plaukų sruogą ir paleido Bondą. Kokią minutę pažiūrėjau, bet netrukus pagavau save spoksančią pro langą į tolimą gatvės žibintą, nuo kurio sniegas blizgėjo kaip milijardai krintančių žvaigždžių. Nors ir supratau tėvams iškilusius nepatogumus ir tikrai nelinkėjau jiems sutikti Kalėdų svetimoj vietoj, vis tiek troškau, kad snigtų dar smarkiau.

Antras skyrius

Telefonas suskambo po dešimties minučių nuo tada, kai
vėl paleidom filmą.

– Jėzau tu mano, – pasakė Džei Pi, siekdamas pultelio.

– Tavo mama skambinėja dažniau nei apsėstas vaikas, – pri-
tarė Grafė.

Šokau nuo sofos ir čiupau ragelį.

– Sveiki, – atsiliepiu. – Kaip sekasi?

– Tobinai, – pasigirdo balsas kitame laido gale. Ne mano ma-
mos. Keuno.

– Keunai, ar neturėtum...

– Ar Džei Pi pas tave?

– Pas mane.

– Ar tavo telefonas turi garsiakalbį?

– Eee, kam tau reikia...

– **AR TAVO TELEFONAS TURI GARSIAKALBĮ?! –**
rėksmingai pakartojo jis.

– Palauk, tuoj, – ėmiau ieškoti mygtuko. – Čia Keunas. Nori
būti išgirstas per garsiakalbį. Vėl išsidirbinėja.

– Ką tu sakai, – tarė Grafė. – Dar imsi pasakoti, kad Saulė yra karštų dujų kamuolys arba kad Džei Pi turi mažutėliačius pautus.

– Tenai geriau nelįsk, – perspėjo Džei Pi.

– Kur nelįsti? Po tavo trumpikėm su stipria lupa ieškoti tų smulkučių kiaušų?

Suradau garsiakalbio mygtuką ir paspaudžiau.

– Keunai, ar girdi?

– Taip, – atsakė jis. Fone sklido daug garsų. Mergaitiškų garsų. – Dabar, vyručiai, atidžiai klausykit.

Džei Pi atkirto Grafei:

– Kur tai matyta, kad mažiausių pasaulyje krūtų savininkė šaiposi iš kito žmogaus lytinių organų?

Grafė sviedė į Džei Pi pagalvę.

– DABAR PAKLAUSYKIT MANĘS! – sušuko Keunas per garsiakalbį. Ir visi nutilom. Keunas buvo nepaprastai protingas ir visada kalbėdavo taip, lyg visas savo skambias frazes būtų iš anksto išmokęs atmintinai. – Tai va. Mano vadybininkas šiandien neatvažiavo į darbą, nes su mašina įklimpo sniege. Todėl dabar esu ir virėjas, ir laikinas jaunesnysis vadybininkas. Su manimi dar du darbuotojai – Mičelas Kromanas (vienas) ir Bilis Teilosas (du). – Ir Bilis, ir Mičelas lankė tą pačią mokyklą kaip ir mes, nors būtų ne visai tiesa sakyti, kad juos pažįstu, turint omeny, kad nei vienas, nei kitas rikiuotėje manęs tikriausiai nepažintų. – Prieš dvylika minučių buvo ramus vakaras. Vieninteliai mūsų klientai buvo Folijinis ir Dorisė, seniausia Amerikos rūkalė. Tada pasirodė viena tokia mergina, o paskui Stiuartas Vaintraubas, – dar vienas bendraklasis, geras vyras, – atvyko visas apsiraišiojęs „Target“ maišeliais. Jie šiek tiek pabendravo su Folijiniu, o aš tuo metu skaičiau „Tamsos riterį“, ir...

– Keunai, kokia šios istorijos *vinis*? – pertraukiau. Kartais jis užsiplepėdavo.

– O, gera *vinis*, – atsakė jis. – Netgi keturiolika vinių. Nes maždaug po penkių minučių nuo Stiuarto Vaintraubo pasirodymo gerasis ir gailestingasis Viešpats Visagalis meiliai pažvelgė į savo nuolankųjį tarną Keuną ir nusprendė atsiųsti keturiolika palaikymo šokėjų iš Pensilvanijos – *su apšilimo treningais* – į mūsų kukliąją „Vaflinė“. Gerbiamieji, aš nejuokauju. „Vaflinė“ pilna šokėjų. Jų traukinys įklimpo sniege ir jos liks čia visą naktį. Jų kraujyje srūva kofeinai. Jos daro špagatus ant pusryčių baro.

– Noriu, kad neliktų jokių abejonių: „Vaflinėje“ įvyko fantastiškas Kalėdų stebuklas – čia pasirodė palaikymo šokėjos. Kaip tik dabar aš žvelgiu į šias merginas. Jų grožio liepsna galėtų ištirpdyti sniegą. Ant jos galėtum kepti vaflius. Ta liepsna galėtų sušildyti – ir *sušildys* – mano širdies kerteles, kurios taip ilgai šalo, kad beveik užmiršau, jog jų yra.

Tada mergaitiškas balsas – vienu metu ir džiugus, ir geidulingas – šūktelėjo į telefoną. Tuomet jau buvau palinkęs tiesiai virš garsiakalbio ir žiūrėjau į jį su tam tikra pagarba. Džei Pi stovėjo šalia. – Ar ten tavo draugai? Dieve mano, liepk jiems atsivežti tvisterį*!

Vėl prabilo Keunas:

– Dabar jūs matote, kad reikalas pačios didžiausios svarbos! Ką tik prasidėjo puikiausia mano gyvenimo naktis. Ir aš kviečiu

* Žaidimas (angl. „Twister“), susidedantis iš kilimėlio su keturiomis eilėmis išdėstytais keturių spalvų skrituliais ir suktuko, kuriuo išburiama, ant kokios spalvos skritulio žaidėjas turi padėti ranką arba koją. Pargriuvęs arba alkūne ar keliu žemę palietęs žaidėjas pašalinamas.

jus prisidėti, nes nėra geresnio draugo už mane. Bet yra vienas bet: kai tik baigsiu kalbėtis su jumis, Mičelas su Biliu skambins savo draugams. Tačiau mes iš anksto susitarėm, kad vietos čia atsiras tik dar vienam automobiliui vaikinų. Dar labiau mažinti šokėjų ir bernų santykio nevalia. Kadangi laikinai esu jaunesnysis vadybininkas, man priklausė pirmas skambutis. Todėl šiose lenktynėse iš karto turite pranašumą. Tikiu, kad manęs nenuvilsite. Tikiu, kad atsivešite tvisterį. Gerbiamieji, keliaukite saugiai ir atvykite sparčiai. Bet jei šiąnakt žūsime, bent jau padėsime galvas žinodami, kad paaukojote gyvybes už šį kilniausią pasaulyje tikslą – kovą dėl šokėjų.